מגנזי המלך

פרשת אחרי תשפ"ב לפ"ק
| גליון מ"ב |

עובדות מוכיחין, שסיפר רבינו בנועם
שיחין, בסעודתא דחקל תפיחין

סיפורי קודש שסיפר כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א על

הגה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג זי"ע

יומא דהילולא קדישא א' אייר

עס איז אינטערעסאנט אז דער רבי ר' שמעלקא האט געהאט טענות איבער זיין נאמען. ער האט געהייסן "שמואל שמעלקא", און ער האט נישט מאריך ימים געווען ער איז אלט געווען צוויי און פופציג יאר ביי זיין פטירה. אויך שמואל הנביא איז אלט געווען צוויי און פופציג יאר ביי די פטירה. ער האט געהאט טענות אויף דעם פארוואס מ'האט איהם א נאמען געגעבן 'שמואל שמעלקא', ער האט געזאגט אז ווען ער הייסט ווען 'שמואל' אליינס וואלט ער געווען סך העכער.

האט ער געזאגט בענוות קדשו "אזוי איז שמעלקא געבליבן שמעלקא"...[1]

דער רבי ר' שמעלקע זי"ע איז געווען אין ניקעלסבורג, ער האט דארט געהאט אַ גרויסע ישיבה און מעמיד געווען תלמידים...

א ישיבה האט דער הפלא"ה אויך געהאט, אבער דער רבי ר' שמעלקע האט אויפגעשטעלט תלמידים גרויסע חסידישע רבי'ס, אסאך רבי'ס זענען געווען תלמידים פונעם רבי'ן ר' שמעלקא. דער קאזניצער מגיד איז געווען אַ תלמיד פונעם רבי'ן ר' שמעלקא, דער רבי פון לובלין, ר' משה לייב סאסוב'ער איז אויך געווען אַ תלמיד פונעם רבי'ן ר' שמעלקא, ער האט געהאט גרויסע תלמידים.

דער ייטב לב ברענגט אראפ אין ייטב פנים (לשביעי של פסח, מאמר שפת הים אות י"ג, ועוד) פונעם רבי ר' שמעלקא, אז ווען ער האט געדאוונט פאר"ן עמוד, האט ער געזינגען עפעס ניגונים הפלא ופלא, און ער האט אליינס נישט געוואוסט דעם ניגון וואס ער האט געזינגען.[2]

דער רבי ר' שמעלקא איז געווען א גרויסער בעל דרשן, א גרויסער מוכיח.

רבי ר' שמעלקא איז געווען רב אין ניקעלסבורג, ער האט דארט געהאט גרויסע רדיפות, מ'האט דארט נישט משיג געווען דאס גרויסקייט פון רבי'ן ר' שמעלקא, מ'האט מ'האט אים פאר'מסר'ט פאר די מלוכה קיין וויען אויף עפעס אן עבירה, און ס'איז געקומען א באפעל אז ער דארף זיך שטעלן אינעם עיר המלוכה אין א באשטימטן דאטום. די מוסרים האבן אכטונג געגעבן אז מ'זאל איהם נישט איבערגעבן דעם באפעל צייטליך, אזוי אז ער זאל מוזן פארשפעטיגן דעם באשטימטן טאג.

ווען ער האט באקומען דעם באפעל אז ער דארף זיך שטעלן צום קיסר איז שוין טאקע דער זמן געווען זייער קורץ, האט ער געגומען רבי משה לייב סאסוב'ער און ער האט איהם געזאגט "לאמיר גיין", און זיי האבן זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג קיין וויען. ווען זיי זענען אנגעקומען קיין וויען האבן זיי געדארפט האבן א שיפל מיט וואס אריבערצוגיין דעם דונא.

עס איז אבער געווען א זמן פון הפשרת שלגים, עס איז געווען די צייט וואס דער טייך האט זיך אויפגעלאזט, עס זענען געשווימען ריזיגע שטיקער אייז, און עס איז נישט שייך געווען צו קענען אריבערשווימען מיט א שיף. אבער עס איז שוין

---

1 עיין בספר נזיר ה' שהובא איך שרבינו מוהר"ר שמעלקע מניקלסבורג זצוק"ל היה בן נ"ב שנה ביום מותו, והיה לוי, הכל כמו שמואל הרמתי, ואמר בעצמו שהוא גלגול שמואל הרמתי, ואם לא היו משנים שמו משמואל ל'שמעלקע' היה ממש בכל המעלות כמו שמואל הנביא, ועכשיו ששינו שמו משמואל לשמעלקע, נשאר 'שמעלקא', ופוק חזי עד היכן הדברים מגיעים.

אגב, עיין בס' תפארת בית דוד שמפרט את כל היחוס מהרבי ר' שמעלקא זי"ע עד שמואל הנביא.

2 וז"ל בייטב פנים שם: ששמעתי מפי מוזלל"ה שהגה"ק ר"ר שמעלקא זלה"ה כשהי' עומד בתפילה בשבתות וימים טובים ובפרט בימי נוראים, בעת העבודה כשאמר וכך היה מונה אחת אחת ואחת וכו' וכדומה, ואז היה מאריך ומנגן ניגונים חדשים פלאי פלאים אשר לא שמע אותן ולא שמעו אוזן אדם מעולם, והוא לא ידע כלל מה הוא מנגן ואיזה ניגון מנגן, כי היה שוטט במחשבתו דבוק בעולם העליון, והקול יוצא מפיו בניגונים נפלאים ערבים לשומעיהן ומקבליהן חכו ממתקים וכולו מחמדים, עכ"ד. והמשכיל יבין אשר אין זה כי אם מתת אלקים הוא, ע"כ.

כל הזכויות שמורות ©

געווען דער טאג וואס ער האט זיך געמוזט שטעלן פארן קיסר, האט ער געזאגט פאר רבי משה לייב "לאמיר דינגען א קליין שיפל און מיר וועלן פארן".

זיי האבן געדינגען א שיפל און זיי זענען ארויס אויפן וואסער, זאגט דער רבי ר' שמעלקא "לאמיר זאגן די שירה", זיי האבן אנגעהויבן צו זאגן די שירה און אנגעהויבן צו פארן אויפן ים, אזוי ווי דאס שיפל האט זיך ארויסגעלאזט האבן די שטיקער אייז וואס זענען געווען אויפן וואסער האט זיך אנגעהויבן צו רוקן אויף די זייט, און זיי זענען געפארן אינמיטן וואסער.

אויף די צווייטע זייט טייך אין וויען האבן מענטשן באמערקט דעם וואונדער ווי צוויי מענטשן שטייען אויף די שיף, און די שטיקער אייז רוקן זיך אין די זייטן, איז געווארן א צוזאמען לויפעניש, און אויך דער קיסר וועט ער האט געזעהן אז מענטשן לויפן האט ער געפרעגט וואס עס גייט פאר, האט מען אים דערציילט אז מ'זעהט דא עפעס בייז וואונדער. איז ער אויך געגאנגען זעהן, און ער האט אויך געזעהן ווי די צוויי מענטשן פארן דורך דאס וואסער ביז זיי זענען אנגעקומען למחוז חפצם, און זיי זענען ארויסגעקומען פון שיפל.

האט זיי דער קיסר געלאזט רופן און געפרעגט "ווער זענט עטס?" נעמט רבי שמעלקא ארויס דעם בריוו און וויזט פארן קיסר אז ער האט באקומען דעם בריוו אז ער זאל קומען קיין וויען. דער קיסר האט געזעהן אז דא האט ער צוטון מיט א געטליכן מאן, האט ער איהם געפרעגט וואס עס גייט פאר, הקיצור דער קיסר האט אלעס מבטל געווען, ופטרוהו לשלום.

דער רבי ר' שמעלקא האט געהאט אסאך עגמת נפש אין ניקלשבורג פון די שטאט מענטשן, איז דער רבי ר' אלימלך (הרה"ק בעל נועם אלימלך מליזענסק זי"ע) **אמאל געקומען פון ליזענסק קיין ניקלשבורג איהם צו העלפן.**[3]

---

3 ונעתיק כאן את תוכן הסיפור בשלימותו כפי המובא בס' שארית ברוך (שם): הרבי ר' שמעלקי מניקלשבורג זצ"ל היה לו איזו מחלוקת מן הבע"ב דהעיר, וטענתם ותרעומתם הי' שאין יכולים למצוא להם זמן לדבר עמו על שום ענין הן יחיד והן רבים, כי לא הי' פסק פומי' מגירסא פשוטו כמשמעו, וכידוע שהי' דרכו להוכיח את אחיו בעל הפלאה זצלל"ה שהיו לומדים שניהם יחד, וכאשר עייפו מרוב גרסתם היה ההפלאה לוקח כר לישון עליה, ואחיו היה מוכיחו : היתכן אם יש לך עוד כח לילך ליקח כר לראשך הלא בההוא כוח יכול ללמוד עוד דף גמרא, אך אם נופלת על אדם שינה פתאום וישן מה ביכולתו לעשות, הלא בשד ודם הוא והשינה אונסו, אבל לילך ליקח כר לישון חס הוא

האט דער רבי ר' אלימלך דערציילט פארן רבי ר' שמעלקא א מעשה, דער קיסער איז אמאל געפארן - און אז דער קייסער פארט נעמט ער

על ביטול הזמן ההוא, וכן הי' מנהגו בקודש שלא הלך בשום פעם לישון רק כשהיתה נופלת עליו תרדימת השינה באמצע הלימוד, אף גם באמצע התפילה אנסתו להתנמנם, והי' מנהגו שהי' מתפלל בכל יום ויום תפלת שחרית עם הוותיקין בהנץ החמה, והי' בעצמו הש"ץ, וכמה פעמים איתרמי שנפל עליו כח השינה פתאום באמצע התפילה בהיותו עומד כש"ץ.

ודין גרמא שהיו לו הרבה מתנגדים עליו, אם שהיתה עיר ניקלשבורג באותן הימים עיר מלאה סופרים ות"ח מופלגי תורה, עכ"ז לא היתה להם השגה בדרך רבם אשר הוא הוא הדרך אשר ישכון בו אור התורה והעבודה, וע"ז היתה לו מחלוקת גדולה מן הבעה"ב, עד שנגלה להרבי ר' אלימלך שילך לניקלשבורג ויעשה שלו' בין הרבי ר' שמעלקי ובין הקהל, והלך הרבי ר' אלימלך לשם, ומעט קודם לעיר ניקלשבורג ראה הרבי ר"א כי נער אחד בא לקראתו במרוצה, וקרא אותו אליו וא"ל בזה"ל : אינגעלי וויא לויפסט דו, והשיב לו הנער ההוא: שמעתי אז דער אידישער מיילעך [מלך] קומט, לויף איך עהם אקעגן, וא"ל: בא הנה, ולקח אותו על העגלה שלו, והנער ההוא הי' מתגולל אז בביהמ"ד של הרבי ר' שמעלקי, ואח"כ הי' נקרא בשמו ר' שמעון דייטש או ר' שמעון נאדערבערגער, והי' אח"כ מפורסם בצדקתו ויראתו.

וכאשר בא הרבי ר' אלימלך לשם לא אמר כלל על מה ולמה בא, רק דרש ברבים בחריפות ופילפול י"ב או י"ג דרשות, עד שהראה לפני הבעה"ב גודל חריפותו בנגלה פשוטו כמשמעו, ועי"ז הרגיש בעצמו והבין שכבר סרים למשמעתו לכל אשר יאמר להם, והתחיל לדבר ולהרבות בשבחו של הרבי ר' שמעלקי, והסביר להם אשר טועים א"ע בו לגמרי, וכל מה שהם חושבים לו לחסרון, אדרבה זאת מעלתו בעבודת השי"ת וכדומה.

וכאשר ראה והבין שכבר הטה את דעתם ורצונם לעשות שלו', שוב הלך אל הרבי ר' שמעלקא והוכיח אותו, עד שפעל אצלו שבלילה ההוא יהי' ישן במטה כאורח כל ארעא, ולמחר בבוקר השכם כשהתפלל הרבי ר' שמעלקא לפני התיבה כמנהגו בכל יום היתה התפלה בהתלהבות גדולה ונוראה מאד, מה שלא ראו ולא שמעו ממנו מעולם, והרבי ר' אלימלך לא התפלל עמו ביחד, רק בעל האכסניא שלו התפלל עם הרבי ר' שמעלקא בכל יום, וכאשר בא הבעל אכסניא לביתו מהתפילה אמר להרבי ר"א בזה"ל: אונזער רבי האט דא היינט געדאונט וואס מען האט דא אזויא נישט געהערט!, והבין הרבי ר"א שזאת גרם מחמת שהי' ישן בלילה כאורח כל ארעא, והלך תיכף להרבי ר"ש, וכאשר בא אליו א"ל הרבי ר"ש בזה"ל: גיט איז עס טאקע, נאר מער וועלן מיר אייך נישט פאלגען, ואח"כ קירב הרבי ר' אלימלך את דעתם זה לזה, ועשה שלו' ביניהם, ונסע לו משם.

ובנסעו מן העיר שמע כרוז מן השמים שנותנים לו שכר על שעשה שלו' ביניהם שכל מה שיברך למי מישראל באותו יום יתקיים תיכף, אבל לא הונח לו לבעל דבר בזה, והתעה אותו מן הדרך לתוך יער, ולא בא לידו שום בר מישראל בכל יום ההוא, והי' לו צער גדול מזה, הלא יש בידו מתנה טובה כזו ואינו יכול לעשות בה מאומה, עד שלעת ערב איזו רגעים נראה לפניו בתוך היער איזה נר דלוק, ורץ תיכף מהר אחר המראה ההוא, ובא אל בית קטן נשבר ורעוע, ובו אשה עני' חולנית עם ילדים הרבה מדוכאים משונים ובירכם בעשירות, ועי"ש הסיפור באריכות נפלאה.

מיט א גאנצע פמליא, און אויך דעם קייסער'ס דאקטער איז מיטגעפארן צוזאמען מיט זיי - אונטערוועגנס זענען זיי דורך געפארן עפעס א דארף, און זיי האבן זיך אפגעשטעלט זיך אפצורוהען.

דארט איז געווען איינער וואס איז נישט געזונט געווען, האט איינער זיך אנגערופן, אז דער קייסער איז דא דורך געפארן האט ער דאך מיט זיך זיין דאקטער, זאל מען בעטן אז דער קייסער'ס דאקטער זאל איהם היילן, "דער קייסער'ס דאקטער איז דאך א גוטער דאקטער", איז מען אריבער געגאנגען צום קייסער פרעגן אויב מ'קען נעמען דעם דאקטער, זאגט ער יא, זייער גערן, כ'מוז דאך במילא ווארטן ביז מ'גיט צו עסן פאר די פערד.

דער דאקטער איז געגאנגען און באהאנדלט דעם חולה און פארשריבן א רעצעפט פאר א מעדעצין, דער חולה האט געמוען די מעדעצין און ס'האט נישט געהיילט, האט מען אנגעהויבן צו זאגן אז דעם קייסער'ס דאקטער טויג נישט, ער גיט א רעצעפט און ס'היילט נישט, האט איינער געזאגט, דעם קייסער'ס דאקטער טויג גאנץ גוט, נאר די זאך איז אז ער איז צוגעוואוינט צו היילן איידעלע מענטשן וואס עסן נארמאלע מאכלים, אבער די פויערן וואס עסן אנדערש און שלאפן אנדערש, אוודאי אז זיינע רעצעפטן העלפן נישט פאר זיי.

האט ער געזאגט, ווי קען זיין אז רבי ר' שמעלקא איז דא און ער זאגט און ער בעט און ס'טוהט נישט אויף, וועט מען זאגן אז דעם קייסער'ס דאקטער טויג נישט, זאגט ער ניין, דאס זענען פראסטע מענטשן איז אוודאי אז דער קייסער'ס רעצעפטן טויגן נישט פאר זיי, אזוי האט האט דער רבי ר' אלימלך געזאגט (הסביר הדבר בדרך משל שלפי גודל מדריגותיו וקדושתו של הרה"ק הרבי ר' שמעלקא זי"ע אינו יכול לרפאות ברפואת הנפש את בני עירו מגודל שפלותם).

ווען דער רבי ר' אלימלך איז געווען דארט אין ניקלשבורג האט ער געזאגט א דרשה, און ער האט זייער שארף געדעדט אז ס'טויג נישט זייער וועג, און צום סוף האט ער אויסגעפירט "איך שמעק א ריח פון עבירה", די מענטשן פון די שטאט האבן זיך זייער שטארק באליידיגט, האט מען איהם ארויס געווארפן פון שטאט, און נישט נאר אז מ'האט איהם ארויס געווארפן, נאר מ'האט איהם נאך ארוס באגלייט און נאכגעלאפן, מ'זאל זעהן זיבער אז ער גייט זיך אוועק פון שטאט.

ווען דער רבי ר' אלימלך איז אוועק געפארן פון ניקלשבורג, האט ער געהערט א כרוז, "ווייל ער האט מהנה געווען דעם רבי ר' שמעלקא, איז

כל הזכויות שמורות ©

וועמען ער וועט בענטשן אין דעם טאג וועט מקויים ווערן די ברכה...", אזא מתנה טובה האט ער באקומען...

דער רבי ר' אלימלך איז דאך געגאנגען אונטער וועגנס, האט ער געזוכט איינעם צו בענטשן, אבער קיינער איז נישטא, ער גייט און ער גייט אבער ער זעהט נישט קיינעם, באלד איז שוין עבור כי פנה יום... ענדליך זעהט ער שוין פונדערווייטנס א אידענע, האט ער זיך זייער געפריידט אז ער קען שוין איינעם בענטשן, איז ער צוגעגאנגען צו איר, און ווען זי האט דאס געזען, האט זי זיך זייער דערשראקן, און האט אנגעהויבן צו גיין וווייטער, און ער האט זיך צוגעאיילט און ער איז איר נאכגעגאנגען, צום סוף האט ער איר דערגרייכט, און ער האט איר געבענטשט מיט עשירות, ס'איז איבעריג צו זאגן אז די ברכה איז מקוים געווארן און זי איז געווארן זייער ריך, איר מאן האט נישט געווואוסט ווער ס'האט זיי געגעבן די ברכה.

דער רבי ר' אלימלך איז אהיים געפארן קיין ליזענסק, און לימים איז דער רבי ר' אלימלך ארום געפארן, האט מען איהם געזאגט אז ס'איז דא א איד א גרויסער עושר וואס טיילט אסאך צדקה, איז ער אריבער געפארן אהין - יעצט איז שוין געקומען דער רבי ר' אלימלך ווען ער איז געווען באוואוסט - דער איד האט איהם אויפגענומען און מכבד געווען, אינמיטן איז די באלעבאסטע אריינגעקומען לכבוד רבי ר' אלימלך, האט זי אנגעקוקט דעם רבי ר' אלימלך און זי האט איהם דערקענט אז דאס איז דער מענטש וואס האט איר דעמאלטס געבענטשט, האט זי זיך דערשראקן, זי האט מורא געהאט אז ער איז צוריק געקומען אוועק נעמען די ברכה...

האט דער רבי ר' אלימלך געזאגט, אז ער האט זיי געבענטשט מיט עשירות, און ער זעהט אז ס'איז מקוים געווארן די ברכה, און ער איז עס נישט געקומען אוועק נעמען, אבער זיי זאלן וווייטער טיילן צדקה.

רבי מרדכי בנעט איז געווען רב אין ניקלשבורג נאכ'ן רבי ר' שמעלקא, האט זי זיך באקלאגט אז די היינטיגע בחורים זענען נישט דאס ווי די אמאליגע בחורים זענען געווען, אמאליגע בחורים ווען מ'האט זיך אויפגעהויבן פון טיש אנצוטוהן דער מאנטל, האט מען בשעת'ן אנטוהן דעם מאנטל געזאגט אויסנווייניג, היינטיגע בחורים ווען מ'טוט אן דאס מאנטל לערנט מען נישט, ס'איז נישט דעס פון אמאל.

ס'איז געווען א גרויסע התמדה ביי איהם, ער אליינס איז געווען א גרויסער מתמיד, ער האט זיך נישט געליגט שלאפן... דער רבי ר' שמעלקא האט געזאגט אז מ'האט נאך כח צו גיין ביז צום בעט צו נעמען דעם קישן דארף מען נאך לערנען...

מ'זאגט אז דער רבי ר' אלימלך האט איהם דעמאלטס (בהיות בניקלשבורג כמסופר לעיל) געבעטן ער זאל זיך אביסל צושפארן (היינו שילך לישון).

ער האט איהם טאקע געפאלגט, און אינדערפרי ביים דאוונענען איז ער ארויס פון די כלים פון גרויס התרגשות. דער רבי ר' אלימלך האט געזאגט אז דאס איז געקומען ווייל ער האט געפאלגט, האט דער רבי ר' שמעלקא געזאגט, אמת, דאס דאוונענען איז געווען... אבער ס'לוינט זיך נישט, ער האט נישט געוואלט נאכאמאל זיך לייגן אין א בעט.[4]

דער ישמח משה איז געווען רב אין שינאווא נאכ'ן רבי ר' שמעלקא (שכיהן אח"כ ברבנות העיר ניקלשבורג), דער ישמח משה האט אמאל געזעהן בהקיץ דעם רבי ר' שמעלקא, ווייל דער רבי ר' שמעלקא איז געווען א גרויסער דרשן, א גרויסער מוכיח, ער האט געהאט א געוואלדיגע כח אין די דרשות, און ווען דער ישמח משה איז געקומען קיין שינאווא האט ער ממשיך געווען דעם דרך פון זאגן דרשות, און אויף דעם איז אים דער רבי ר' שמעלקא געקומען מכיר טובה זיין, אז ער איז וויטער ממשיך זיין דרך, אזוי האט ער געזעהן דעם רבי'ן ר' שמעלקא בהקיץ.[5]

4 ע' בס' דרכי הישר והטוב, (אות ל"ח) וז"ל: קבלנו מאא"ז הרה"ק [מליסקא] זצ"ל, שהר"ר שמעלקא מניקלשפורג זצ"ל לא שכב מעולם על המיטה, רק על כסאו, וכשהיה שם הרבי ר' אלימלך [מליזענסק] זצ"ל תיקן הוא בעצמו לו את המיטה, ובתחבולות גדולות השכיב את הרבי ר' שמעלקא על המיטה, וישן עליה בלילה ההוא, והיה למחרת בדעת צלולה כל כך עד שבשעת שאמר שירה הרים את בגדיו, כי היה נדמה לו שעובר בתוך הים, ואף על פי כן לא שכב על המיטה גם מאז והלאה. ובזה פירש הפסוק, ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים, דהיינו שהיו בהתלהבות גדול, עד שאפילו כשהיו ביבשה, היו סוברים כי הם הולכים בתוך הים.

5 וע' בס' תהלה למשה שפע"א היה הישמח משה משובתי שבת אצל המגיד הק' מקאזניץ זי"ע, והמגיד הק' יעצו להשאר כאב"ד שינאווא שישלים עצמו במקום שהרה"ק ר"ר שמעלקא מניקלעשבורג שימש רבנות, עיי"ש באריכות.

ויש להוסיף שכן הסתופף בצל הרה"ק מאפטא זי"ע, וע' בתשו' השיב משה (סי' כ"ט) שכותב תשובה וזלש"ק: בהיותי כאן פה קאלבסוב משובתי שבת אצל הרה"ק האלוקי הגאון החסיד האמיתי האב"ד דק"ק הנ"ל השי"ת יאריך ימיו ושנותיו [ה"ה הרה"ק האוהב ישראל מאפטא זיעוכי"א]... עי"ש.

6 סיפור זה הזכירו מרן הייטב לב ז"ל בספרו ייטב פנים (אבני זכרון אות ע"ב) ששמע מפי זקינו מרן הישמח משה ז"ל שכאשר התפלל בחדר שבו התפללו הני תרי צדיקים, אז נפל עליו בליל שב"ק אימה ופחד עד סוף השבוע, ובשבת קודש שאח"ז בא בלבו אהבה ותשוקה נפלאה, ואמר "ידעתי כי מתת אלקים הוא מכח קדושת המקום", עכדה"ק.

ווען ער איז געווען אין שינאווא האט ער געשפירט אויף א פלאץ א געוואלדיגע קדושה, איז ער געגאנגען פרעגן דעם בעל הבית וואס איז דא געווען, דער בעל הבית איז געווען א פראסטער מענטש, האט ער זיך פלוצלינג דערמאנט אז דער רבי ר' שמעלקא מיטן רבי ר' אלימלך זענען דארטן געווען, און זיי האבן דארטן געדאוונט, און דאס האט דער ישמח משה מרגיש געווען.[6]

דעמאלטס ווען דער ישמח משה איז געווען רב אין שינאווא, האט מען אים אויפגענומען אויף איינע פון די גרויסע פוילישע שטעט - אין תהלה למשה ווערט עס געברענגט, אבער ער זאגט נישט וועלכע שטאט - און ער איז געפארן אהין, און געזאגט א דרשה, און ס'איז זיי זייער געפעלן, אויפן וועג אהיים איז ער אדורך געפארן אין די געגנט פון קאזשניץ, און ער איז געווען אויף שבת ביים קאזשניצער מגיד, פרייטאג צונאכט'ס ביים טיש, האט ער געגעבן לחיים, זאגט אים דער קאזשניצער מגיד 'לחיים, שינאווער רב', האט דער קאזשניצער מגיד'ס זוהן - דער באר משה - אריינגערוימט אין אויער אז ער איז שוין נישט מער אין שינאווא, נאר ער איז שוין אויפגענומען געווארן אין די גרויסע שטאט – ער האט געזאגט דעם נאמען פון די שטאט – און דער קאזשניצער מגיד ז"ל האט אים נישט געענטפערט.

בייטאג ביים מיטאג טיש, האט ער אים ווידער געזאגט 'לחיים, שינאווער רב', האט דער זוהן וווייטער אזוי אריינגערוימט אין אויער אז ער איז שוין נישט אין שינאווא, און ער האט יעצט אויך נישט געענטפערט, ביי שלש סעודות, איז ווידער אזוי געווען, ער זאגט נאכאמאל 'לחיים, שינאווער רב', און דער באר משה פארערעכט אים ווידער, גיט זיך דער קאזשניצער מגיד א דריי אויס, 'איך זאג שינאווער רב, איז שינאווער רב, ער דארף נאך בלייבן אין שינאווא, אויף דעם פלאץ וואס דער רבי ר' שמעלקא פון ניקלשבורג ז"ל איז געווען – דער רבי ר' שמעלקא איז געווען רב אין שינאווא פאר אים- ס'איז א תועלת פאר די נשמה', איז ער צוריק אהיים געפארן קיין שינאווא, און האט נישט אנגענומען דאס רבנות אין די אנדערע גרויסע שטאט.

כל הזכויות שמורות ©